

menské patřilo dnes do muzea – všechny ty zpráchnivělé obřady naučené od muzejních fremenů.

Fremenská věrnost přiměla Ulota mlčet, ačkoli si plně uvědomoval, že je ztracen. Krásná ukázka starobyklých ctností, a vlastně dost žalostná, když žádný z běžců nevěděl o hodnotách, které napodobovali, nic víc, než co se naučil z knih a Ústní historie.

D-vlci běželi těsně za Ulotem, obrovské šedé postavy, v kohoutku skoro tak vysoké jako člověk. Dychtivě skákali a kňučeli, hlavy měli zvednuté a oči upřené na svou kořist, v měsíčním světle dobře viditelnou.

Ulot zachytil levou nohou o kořen a skoro upadl. To mu dodalo novou sílu. Vyrazil prudce vpřed a získal na své pronásledovatele snad celou vlčí délku. Mával rukama. Hlučně dýchal otevřenými ústy.

D-vlci nezměnili tempo. Byly to velké stříbrné stíny, míhající se těžkými zelenými vůněmi lesa. Věděli, že vyhráli. Nebylo to pro ně nic nového.

Ulot znova klopýtl. Zachytil se za stromek a pokračoval v dýchavičném útěku, lapal po dechu, nohy se mu chvěly, jak se bouřily proti těm nárokům. Na další zrychlení už nezbývalo sil.

Jeden z D-vlků, velká samice, nadběhla Ulotovi zleva. Prudce zahnula a skočila mu do cesty. Velké tesáky se zaryly do Ulotova ramene a on zavravoral, ale nepadl. K lesním vůním se přidal pronikavý pach krve. Menší samec se mu zakousl do pravého boku a Ulot konečně s výkřikem klesl. Smečka se na něj vrhla a jeho křik náhle a se strašlivou konečností umkl.

D-vlci se nezastavili a nezačali se krmit. Pokračovali v pronásledování. Jejich čenichy pátraly v lesní půdě i v tekavých váncích ve vzduchu, hledaly teplé stopy dvou ještě běžících lidí.

Další běžec v řadě se jmenoval Kwuteg, což bylo na Arrakis staré a vážené jméno, jméno z časů Duny. Jeden z jeho předků býval v síci Tabr Mistrem destilátorů, ale to už byla víc než tři tisíce let stará minulost, v kterou mnozí přestali věřit. Kwuteg běžel dlouhými kroky vysokého, štíhlého těla, které se pro podobnou námahu

zdálo dokonale přizpůsobené. Dlouhé černé vlasy mu vlály a odhalovaly orlí rysy. Stejně jako jeho společníci měl na sobě černý běžecký oblek z hustě pletené bavlny. Ten odhaloval práci jeho hýždí a šlachovitých stehen, hluboký a pravidelný rytmus dechu. Jen jeho tempo, které bylo na Kwutega viditelně pomalé, prozrazovalo, že si poranil pravé koleno při zlézání té umělé propasti, která chránila Citadelu, pevnost Božského imperátora v Saríru.

Kwuteg slyšel Ulotovy výkřiky, vzápětí náhle a hrozivé ticho a pak nové poštekávání pronásledujících D-vlků. Snažil se zahnat obrázek dalšího přítele, kterého zabili Letovi obludní strážci, ale představivost byla silnější. Kwuteg v duchu proklel tyrana, ale neplýval dechem na to, aby kletbu vyslovil. Ještě zbývala šance, že se mu podaří dosáhnout útočiště řeky Idaho. Kwuteg věděl, co si o něm myslí jeho přátelé – dokonce i Siona. Vždycky byl znám jako konzervativec. Už jako dítě si šetřil energii až na chvíli, kdy ji mohl nejlépe uplatnit, hromadil si rezervy jako lakomec.

Bez ohledu na zraněné koleno zvýšil rychlost. Věděl, že řeka je blízko. Jeho zranění už překonalo fázi utrpení, byl to teď stálý plamen, který naplňoval palčivostí celou nohu a bok. Kwuteg věděl, kolik vydrží. Věděl také, že Siona bude skoro u vody. Ona byla nejrychlejší běžkyně z nich ze všech, ona nesla zapečetěný balíček a v něm věci, které ukradli z pevnosti v Saríru. Kwuteg se při běhu soustředil na ten balíček.

Zachraň to, Siono! Znič ho tím!

Kwutegovi proniklo do vědomí dychtivé kňučení D-vlků. Byli příliš blízko. V té chvíli pochopil, že neunikne.

Ale Siona musí uniknout!

Riskoval pohled zpátky a uviděl, že jeden z vlků se k němu blíží ze strany a chce mu odříznout cestu. Uvědomil si, jaký mají plán útoku. Když vlk blížící se ze strany skočil, Kwuteg skočil také. Mezi ním a smečkou byl teď strom. Nejbližšímu vlkovi se vyhnul, popadl ho oběma rukama za zadní nohu, a aniž by se zastavil, rozehnal se chyceným vlkem jako cepem, až